

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.881 van 15 september 2008
in de zaak XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. FEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1. Verzoeker dient op 25 januari 2007 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van in overwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2. Op 9 juni 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en deze beslissing wordt hem dezelfde dag betekend. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

-artikel 7, eerste lid, 5°: werd door Tsjechische Republiek (0000000528080) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. ”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) en van artikel 9 juncto 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag) omdat verzoeker verplicht wordt het land te verlaten terwijl zijn dochter hier school loopt, hier verblijft en hier al haar sociale banden heeft opgebouwd en verzoeker alleen instaat voor de opvoeding en verzorging van zijn dochter en nog geen uitspraak werd gedaan over zijn regularisatieaanvraag.

Ter adstructie van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL : STRIJDIGHEID MET NORMEN VAN HET INTERNATIONAAL RECHT - SCHENDING ARTIKEL 3 EN 8 EVRM - SCHENDING ARTIKEL 9 JUNCTO 16 VERDRAG INZAKE RECHTEN VAN HET KIND.

- De beslissing van 09.06.2008 schendt artikel 8 EVRM en artikel 9, juncto 16 van het Verdrag inzake de rechten van het kind.

“Artikel 8 EVRM: recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en briefwisseling.”

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat het recht van de ouders en de kinderen om wederzijds van elkaars gezelschap te genieten (EHRM, Mc. MICHAEL VS UNITED KINGDOM, arrest 24 februari 1995, Publ. Cour. Serie A, vol 307 - B§ 86).

Door de beslissing van 09.06.2008 schendt de Belgische Staat ook artikel 8 EVRM en artikel 9, juncto 16 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind door verzoeker te verplichten het land te verlaten terwijl zijn dochter (° 15.09.2002) hier school loopt, hier verblijft en hier al haar sociale banden heeft opgebouwd.

Verzoeker herhaalt dat hij alleen instaat voor de opvoeding en verzorging van zijn dochter, zodat het bevel het grondgebied te verlaten (terwijl nog geen uitspraak werd gedaan over zijn regularisatieaanvraag !) hem blootstelt een ernstig en onherstelbaar nadeel. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9, juncto artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag dient te worden vastgesteld dat deze artikelen geen directe werking hebben en dat verzoeker zich er niet met gunstig gevolg kan op beroepen (R.v.St., nrs. 97.206, 28 juni 2001 en 100.509 van 31 oktober 2001).

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM dient vastgesteld te worden dat verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM zou hebben geschonden.

Met betrekking tot de regularisatieaanvraag ingediend door verzoeker op 25 januari 2007 blijkt uit het administratieve dossier dat de gemachtigde van de minister op 4 april 2007 de beslissing heeft genomen tot weigering van inoverwegingname van deze aanvraag aangezien na een politiecontrole van het opgegeven verblijfsadres in zijn aanvraag was gebleken dat verzoeker niet op dit aangegeven adres verblijft. Uit de regularisatieaanvraag van 25 januari 2007 blijkt dat verzoeker woonplaatskeuze heeft gedaan bij zijn toenmalige raadsman Michel da Costa Aguiar te Brussel. Het administratieve dossier bevat een schrijven op datum van 26 april 2007 waarin een beambte van het Vreemdelingenbureau van de stad Brussel verklaart dat een kopie van de beslissing tot weigering van in overwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf en van de woonstcontrole door de politie werd overgemaakt aan de raadsman van verzoeker. Niets wijst erop dat deze verklaring in twijfel moet worden getrokken. Aangezien uit de woonstcontrole door de politie blijkt dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verblijft en hij bovendien woonplaatskeuze heeft gedaan bij zijn raadsman Michel da Costa Aguiar te Brussel kan de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid worden verweten indien verzoeker niet op de hoogte zou zijn van deze weigering tot inoverwegingname van zijn regularisatie-aanvraag.

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat artikel 8 EVRM niet zo kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen of een verblijfsrecht te geven. Uit de bepaling van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Verzoeker betwist het determinerende motief van de bestreden beslissing niet, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en laat na aan te tonen dat hij op het Belgisch grondgebied samen met zijn dochter, op legale wijze verblijft. Evenmin laat hij na aan te tonen dat zijn dochter verblijfsrecht heeft in het Rijk. Verzoeker laat bijgevolg na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en onderzoeksverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

en schending van het recht van verdediging omdat in het bevel wordt verwezen naar de omstandigheid dat hij door de Tsjechische Republiek werd gesignaleerd maar in het bevel niet wordt gepreciseerd wanneer dit gebeurde, waarom en wat dit signalement inhoudt aangezien uit de vermelding van het woord "hetzij" zonder een andere "hetzij", verzoeker niet in staat is te begrijpen waarover het gaat en dat hierdoor zijn rechten van verdediging zijn geschonden; dat het bevel geen rekening houdt met zijn regularisatieaanvraag en dat de afgifte van het bevel, zonder voorafgaandelijk de nog hangende aanvraag artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet te beantwoorden, een schending is van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en het subsidiariteitsbeginsel omdat het bevel niet proportioneel is en aangepast is aan de specifieke situatie van verzoeker aangezien nog geen uitspraak is gedaan over zijn regularisatieaanvraag en zijn dochter sinds september 2006 in Brussel naar school gaat waardoor zowel verzoeker als zijn dochter onherstelbare schade riskeren indien verzoeker wordt teruggezonden.

Ter adstructie van het tweede en derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"TWEEDE MIDDEL : SCHENDING VAN ARTIKEL 2 & 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (BS 13 SEPTEMBER 1991) EN DE MOTIVERINGSPLICHT EN ONDERZOEKSVERPLICHTING ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR – SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING.

De Raad dient na te gaan of (1) de maatregel gemotiveerd is en (2) of de motieven ook werkelijk bestaan en dus inhoudelijk juist zijn. Voldoen aan de formele motiveringsplicht volstaat niet.

(A. DEPONDT 'Rechtsmiddelen en waarborgen ter beschikking van de vreemdeling tegen de beslissingen die ter zijnen nadeel door de overheid worden genomen (art. 62-74) in H. VAN HOUTTE, De Vreemdelingenwet, Antwerpen, 1981, 113; M.DE KOCK, ,nr 430, p 237, P. MOUREAUX en J. LAGASSE, nr. 299, p 231; D. VANHEULE, nr. 247, p 89; S. SAROLEA: "Controler la détention des étrangers en séjour irrégulier, comment et pourquoi?" Rev. Dr. Etr. 1997, 200-208).

De relevante feiten waarop de overheid zich baseert moeten bestaan en juist zijn. (Rvst. 13 januari 1982, nrs. 21.892 en 21.893; Rvst. 7 januari 1983, nr. 22.810, VAN MENSEL A. Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys & Breesch, Gent, 1997, 100-102)

In het bevel het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de omstandigheid dat verzoeker door de Tsjechische Republiek werd gesignaleerd.

In het bevel wordt niet gepreciseerd wanneer dit gebeurde, waarom dit gebeurde, en wat dit signalement inhoudt. In het bevel luidt het meer precies als volgt:

'werd door de Tsjechische Republiek (000000052808) ter fine van weigering tot toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.' (sic)

De vermelding van het woord 'hetzij' lijkt er reeds toe dat verzoeker niet in staat is te begrijpen waarover het nu gaat (ontbreekt er een andere hetzij ?), waardoor ook zijn rechten van verdediging, dat een algemeen rechtsbeginsel is, worden geschonden.

Tenslotte antwoordt de Dienst Vreemdelingenzaken in haar bevel het grondgebied te verlaten niet op vraag of de aanvraag tot regularisatie van verzoeker nu wordt afgewezen, meer nog, zij houdt met deze regularisatieaanvraag helemaal geen rekening.

De afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorafgaandelijk de nog hangende aanvraag art. 9 lid 3 Vreemdelingenwet te hebben onderzocht, maakt in deze zin een schending uit van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht. (Cfr. beslissing 844 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juli 2007).

Zie ook Cassatie 23.08.2006 : "Door niet te preciseren of reeds over de aanvraag tot verblijfsvergunning van de eiser beslist werd vooraleer hem het bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, maakt het arrest, dat om de bestreden beschikking te wijzigen deze tegensprekt met de overweging dat "zowel de maatregel tot vrijheidsberoving als de maatregel

tot verwijdering van het grondgebied (...) afdoende met redenen zijn omkleed", het voor het Hof onmogelijk om op die beslissing de wettigheidscontrole uit te oefenen die het is toevertrouwd en schendt het bijgevolg de in het middel bedoelde wettelijke bepaling.

DERDE MIDDEL : SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL EN HET SUBSIDIARITEITSBEGINSEL.

De beslissing van 09.06.2008 mag niet kennelijk onevenredig zijn met het beoogde doel, nl. het verwijderen van verzoeker van het Belgische grondgebied omdat zijn administratieve situatie niet in orde is.

In casu is het bevel het grondgebied te verlaten niet proportioneel en aangepast aan de specifieke situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft op 26.01.2007 een regularisatieaanvraag ingediend en heeft hierop nog geen antwoord ontvangen. Bovendien gaat de dochter van verzoeker al sinds september 2006 in Brussel naar school.

Het gaat niet op nu, plotseling, zonder enige concrete aanleiding, te beslissen dat verzoeker het grondgebied moet verlaten terwijl nog geen uitspraak is gedaan over zijn regularisatieaanvraag.

Wanneer verzoeker teruggezonden wordt, wordt riskeren zowel hijzelf als zijn dochter onherstelbare schade.

Minstens moet hem de kans gelaten worden in België de uitkomst van zijn regularisatieprocedure af te wachten.

Verzoekster heeft een blanco strafregister en is van onberispelijk gedrag."

3.4. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging, volstaat het in dit verband vast te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het middel dat hierop betrekking heeft, niet ontvankelijk is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met als

determine-rend motief dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum.

In de motivering van het bestreden bevel wordt op de eerste plaats verwezen naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en bijkomend naar artikel 7, lid 1, 5° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker gesignaleerd is in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen *“hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen”*. Het bijkomende motief in de bestreden beslissing is weliswaar verwarrend, doch verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt het determinerende motief hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat het determinerend motief draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden vastgesteld dat op 4 april 2007 de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag heeft genomen. De Raad verwijst hieromtrent naar de bespreking onder het eerste middel. Bovendien wordt opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cfr. R.v.St. nrs. 86.715, 6 april 2000; 109.500, 22 juli 2002; 127.903, 6 februari 2004; 132.035, 3 juni 2004; 132.036, 3 juni 2004; 138.946, 7 januari 2005 en 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007). De schending van het “proportionaliteits- en subsidiariteits-beginsel” wordt evenmin aangetoond. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift is zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf wel degelijk onderzocht. Rekening houdende met voorgaande vaststellingen valt overigens niet in te zien waarom de verwerende partij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken bij de beoordeling van het thans bestreden bevel, waarvan de motieven, met name *“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft langer in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”* zelfs niet worden betwist door verzoeker.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog een kopij bijbrengt van een op 9 september 2008, daags voor de terechtzitting, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar voormelde analyse waarin wordt overwogen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort en dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de

vreemdeling en bijgevolg niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker op generlei wijze aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten.

Het tweede middel en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPs,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPs.